

Durmuş Hocaođlu

Siyâsî İslâm, Demokrasi ve Ebû Süfyân İmânı

Ayyıldız., 15 Şubat 2000, Salı., s.09
Durmuş Hocaođlu, Ayyıldız Sıra No: 116; 2000-033; Şubat-11



İslâm'ın da her evrensel ve ökümenik din gibi, şu üç temel problem konusunda bir çözümleme (tahlil) ve çözüme (hall) teklifi getirdiğini ve diğerlerine göre fazladan olarak da çözdüğünü söyleyebiliriz: Varlık, Bilgi ve Kılığı.

İmdi; İslâm, herşeyden önce, behemehal ve mutlaka, Varlık problemini çözer: İnsan'ı Rabbi olan “Bir Tanrı” (İlâhun Vâhid) ile yüz-yüze getirir; bu, mükemmel, kusursuz ve radikal bir varlık çözümlemesi ve çözümdür. Bu ontolojik çözümle aynı zamanda tam ve kâmil mânâsıyla mükemmel ve kusursuz, içselleştirilmiş radikal bir bilgi çözümlemesi ile birlikte bir bütün oluşturur. Fakat İslâm sâdece bu safhalarda kalmaz. Sıra Kılığı'ya, yâni Amel'e (Praksis'e) gelmiştir. İnanan ve Bilen İnsan, şâyet Kılan İnsan şekline tahvîl edilmeyecek olursa, mesaj boşlukta kalacaktır.

Kılığı'nın en önemli sektörleri olarak ise **İbâdet, Ahlâk ve Siyâset**'i ileri sürebiliriz.

Siyâset'in bu araya sokuşturulmasına hemen îtiraz edileceğini tahmîn ediyorum; ama devam edelim.

İslam doğrudan Siyâset öngörmez; çünkü Varlık ve Bilgi çözümlemeleri, mücerret mânâsıyla Siyâset'i zorunlu kılmakta değildir. Ne var ki, İslâm'ın kılığsal (pratik) yanı, ister-istemez bir siyasî duruş getirmek mevkiinde olacaktır. Bunu anlamak son derece kolay ve basittir: İslâm, bir “din”dir; ilâhî menşe'li, en son ve en mükemmel din. Fakat ilâhî ya da beşerî menşe'li; numenal ya da fenomenal; tarihî veya gayri tarihî her din gibi o da her dinin bağlı olduğu en temel kurallardan birisine bağlıdır: Toplumsallık!

Din, asla ve kat'a ferdlerin daracık dünyalarına haps olunmayı kabul etmez; hele İslâm gibi ökümenik bir din! Evet: Din, ferdîdir; ama lûtfen dikkat edilsin, “sadece ferdî” değildir; “içtimâî”dir ve esâsen Cemiyet'ten tecrîd edilmiş bir ferdiyet söz konusu olamaz.

İmdi, lûtfen dikkat: **İçtimâî olan her şey ise aynı zamanda siyasîdir!**

İnsan, var-olduğundan beri siyâset yapar; nasıl ki toplum olmadan insan olamaz ise aynı şekilde siyâset olmadan da insan olamaz. İnsan neslinin bidâyetinden beri siyâset ile olan bu içten bağlantısı, Eflâtûn ve Aristo'nun, İnsan'ı bir “siyâsî hayvan” (zoon politikon) olarak tanımlamalarının aslî sebebini teşkil eder.

Hâsılı kelâm: Elbette İslâm, Siyâset'ten arındırılmış değildir.

Ama, dikkat edilmelidir ki, Siyâset, Din'in yâni İslâm'ın kendisi değildir; burada detaylandırmamız mümkün olmayan birçok sebepten olayı — tamâmiyle değil ama — çok büyük nisbette **dünyevî (seküler)** bir alandır.

Bu îtibarla, İslâm'ın indinde çağımız için en makbul ve müteber siyâsetin, İnsanoğlu tarafından bugüne kadar geliştirebilmiş olduğu — “en mükemmel” demiyorum — en az kusurlu model olan Demokrasi olduğunu kabul etmeliğimiz îcap etmektedir.

★★★

İşte, günümüz Türkiyesinde Siyâsî İslâm olarak isimlendirilen oluşumun en temelli hatâsının burada aranması gerekir. Bu çevrelerce terennüm edildiği şekliyle zâten kapsamı, hudutları, tazammun ve şumûlü belirsiz bir ütopya olan bu akım, aynı zamanda son derece şiddetli bir anti-demokrat direnç yaratarak hem İslâm'a ve hem de bu cemiyete, bu ülkeye çok büyük zarar vermiştir.

Türkiye'de "Radikal İslâmcı" ya da "Siyâsî İslâmcı" olarak bilinen çevreler ve hassaten bu çevrelerin entellektüelleri, anti-demokratik direnç kaynaklarının oldukça kuvvetli olduğu muhitler olarak bilinmekteydi. Aynı bir yazıda biraz daha detaylandırmak istediğim bu çağ dışı, anti-demokrat entellektüel hareket hakkında şimdilik kısaca söylemek istediğim şey, son derece naif, çocuksu denecek derecede saf ve yetersizlik illeti ile mâlûl, sığ birtakım çıkış noktalarına, felsefede kullanılan deyim ile "Arşimet Noktaları"na dayandırılmış olmasıdır.

Mühimce bir kısmını gazeteci-yazarların oluşturduğu bu kesimin, dindar bir insanın insanca ve mü'mince yaşayabileceği en iyi rejimin Demokrasi olacağını idrâk etmekten mahrum kalarak sık-sık, bütün beşeriyetin binlerce yıllık tarihî tecrübe ile, en az kusurlu olduğunu göstermeye muvaffak olduğu sistem olan Demokrasi hakkında alaycı ve hattâ hakaret-âmiz nitelendirmeleri tahammül edilebilirlik sınırının ötesine taşmaktaydı. "Demokrasi bana iki numara dar geliyor" diyerek Demokrasi ile alaya; onu "**Demonkrasi**", yâni "Şeytan İdâresi" olarak nitelendirerek de hakarete yeltenen bu zihniyetin, Demokrasi'nin kendilerine de çok faydalı olacağını idrâk ve fehm edebilmeleri için illâ Demokrasi'nin zedelenmesinin gerekmekte olduğu tecrübe ile anlaşılması hüznü verici.

Demokrasi şâyet Demonkrasi (Şeytan İdâresi) ise, bu mantığa göre, Demokrasi'nin üzerine dayandığı "Demos" (Halk) da Şeytan olmaktadır. Böyle bir zihniyete saygı duymak mümkün olabilir mi? Şâyet, Demokrasi yetersiz ve kötü bir idâre ise, buradan, O'nun üzerine istinâd ettiği Demos'un (Halk'ın), hak ile bâtilı, hayr ile şerri, iyi ile kötüyü tefrîk etme, yâni "temyîz" kaabiliyetinden mahrum zavallı bir "yığın" olduğu gibi çok aşağılayıcı ve çok çirkin bir netîce hâsıl olur ki bu netîcenin netîcesi de, hak ile bâtilı, hayr ile şerri, iyi ile kötüyü tefrîk etme, yâni "temyîz" kaabiliyetini hâiz, hakîkatin künhüne vâkıf olan aydınlanmış seçkinci despotların, yâni, "**Elitist Jakoben**"lerin yönetiminin meşrûiyetini kabul etmekten başkası olmaz.

Elitist Jakobenizm'e bir kere meşrûiyet kapısı açılacak olursa o kapıdan geçen her elitist-jakobenin meşrûiyetini kabul etmek de kaçınılmaz olur. Yâni böylelerinin, "**benim jakobenim iyi, senin jakobenin kötü**" deme hakları olamaz. Mâdem öyle, işte böyle!

★ ★ ★

Herşeye rağmen bu sivri zevâtın "**Ne füsunkâr imişsin ah! Ey dîdâr-ı Demokrasi!**" deme noktasına gelebilmeleri yine de sevindirici.

Lâkin, dostlar, bu konuda hâlâ çok ciddî şüphelerim olduğunu söylemeliyim: Bu kadar kısa zamanda hakîkati kabul etmek, bana biraz oportünistçe birşey, meselâ bir nevi "**Ebû Süfyan İmâni**" gibi görünüyor.

